

พรุ่งนี้

พร่ำร้อง

สภาพ

กลิ่นเอื้อง

พรีณ

สถาพรบุ๊คส์

พิรุณพรากรัก
โดย กลิ่นเอื้อง

ราคา 225 บาท

ลำดับที่ 229

ISBN 978-616-00-1465-1

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : อุมพร สกุลบัณฑิต พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอณรงศ์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จักรูปเล่ม : ธนนท์ ดวงวัง

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเชียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภาภัทร์ ฟองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุ
รายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์บน
กระดาษกอนอมสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

เมื่อหลายปีก่อน การออกนอกประเทศในครั้งแรกของดิฉัน คือวันที่เหียบสนามบินฮ่องกงพร้อมกับคณะทัวร์อีกหลายสิบชีวิต ในขณะนั้นดิฉันเพิ่งพ้นวัยมัธยมต้นได้ไม่ถึงเดือนเศษ และไม่มีความตื่นเต้น หรือกระตือรือร้นใดๆ ทั้งสิ้นในเส้นทางนักเขียนนอกจากการอ่านเพื่อความบันเทิง ทว่าความประทับใจแรกสุดในชีวิตนั้นสำคัญเสมอ แม้จนกระทั่งทุกวันนี้ ดิฉันจดจำได้ดีว่าในตอนนั้น ขณะนั่งรถทัวร์ใต้ชั้นเขาเพื่อไปยังรีพัลส์เบย์ ดิฉันมองเห็นตึกสูงระฟ้าอย่างไร ดิฉันสงสัยในเรื่องอะไร และ ‘พวกเขา’ ที่ดิฉันกำลังคิดนั้นมีตัวตนจริงหรือไม่ อารมณ์ที่ยังฝังแน่นเหล่านั้น จึงทำให้พลอตนิยายเรื่องนี้คลอออกมา

สิ่งที่คิดมาตลอดคือ ดิฉันอยากแต่งนิยายแนวมาเฟีย แต่ต้องไม่ใช่ มาเฟียอย่างที่นักอ่านได้อ่านกันจนชินตา และนางเอก ถึงแม้จะสวย แต่ต้องไม่ได้มีดีที่ความสวยอย่างเดียว โลแกน ลู และ แพทย์หญิงชามินต์ จึงถือกำเนิดขึ้นพร้อมๆ กับปมอันซับซ้อนของแต่ละคนที่ซุกไว้ในจิตใจจนแทบมิดและมีบาดแผลกรรจ์ไม่ต่างกัน ดังนั้นการจะเขียนให้ทั้งคู่รักกัน จึงถือเป็นเรื่องท้าทายอย่างที่สุด

เริ่มแรก สิ่งที่ยากที่สุดในการเขียน *พิรุณพราวรัก* คือการหาข้อมูลนี้เอง เนื่องด้วยดิฉันเป็นเด็กมหาวิทยาลัยวัยเฟรชชีหน้าใส ไม่มีคน

ใกล้ตัวประกอบอาชีพสายสุขภาพ ดังนั้นการที่นางเอกประกอบอาชีพหมอ (ซำยังทำงานเมืองนอก) การเขียนนิยายจึงเหมือนต้องไต่ภูเขาสูงใหญ่ ขึ้นไปปักธงให้ได้ แต่เหมือนโชคยังเข้าข้างดิฉัน เพราะหลังจากนั้นไม่นาน ดิฉันได้มีโอกาสพบนักธุรกิจฮ่องกงท่านหนึ่ง และท่านเป็นบุคคลที่ดิฉัน จะไม่มีวันลืมเลือนไปจนตลอดชีวิต

ในขณะที่เริ่มเขียนเรื่องนี้ไปได้หนึ่งในสี่ของทั้งหมด ดิฉันตัดสินใจ ใช้เงินเก็บของตนเองไปเยือนฮ่องกงอีกครั้งเพื่อเก็บข้อมูลที่จะเป็น ประโยชน์ต่อนิยายเรื่องนี้ ดิฉันตัดสินใจอย่างปัจจุบันทันด่วนชนิดที่ว่าจอง ตั๋ววันนี้ อีกสองวันบิน (แน่นอนว่าโดดเรียน...) ไปโดยไม่มีทัวร์นำทาง แต่ ทั้งหมดเป็นไปตามแผน (ที่วางในวันเดียว) ด้วยดี จนกระทั่งวันกลับ ดิฉัน ได้นั่งบนเครื่องข่าๆ มิสเตอร์จูลิน ท่านเป็นคนไทยที่ไปโตที่ฮ่องกง เป็น นักธุรกิจที่ไม่ถือตัว และเนื่องจากท่านพูดภาษาไทยใส่ดิฉันได้ไพเราะ ดิฉัน จึงไม่รอช้าที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลในเรื่องที่อยากรู้กับท่าน ที่ยินดียิ่งกว่าคือ เพื่อนของท่านที่ร่วมทริปมาด้วยเป็นแพทย์ปลดเกษียณแล้ว และพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงฟังง่ายยิ่งกว่าอะไร *พิกุลพรวรรัก* จึงเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง ในที่สุด หลังจากมีดแปดด้านเรื่องข้อมูลพึ่นๆ และวัฒนธรรมที่มีเฉพาะ คนท้องถิ่นรู้มานานหลายเดือน

หลังจากนั้นในระหว่างที่เขียนนิยายเรื่องนี้ ดิฉันได้มีโอกาสไปเยือน อีกหลายๆ ที่ตามประสาเด็กปีหนึ่งที่ต้องทำกิจกรรมเพื่อสังคม เรื่องที่ต้อง พบเจอในขณะนั้นทำให้ซามินต์ นางเอกของเรื่องนี้มีความคิดซับซ้อน ยิ่งกว่าที่ร่างไว้แต่แรกเริ่มไปไกลโข และนับเป็นเรื่องดี เพราะเหล่าชายโหด ในเรื่องนี้ ‘มีของ’ กันทั่วหน้า และถ้านางเอก ‘ไม่โดน’ นางก็คงจืดจาง และเลือนหายไปจากดงผู้ชาย

ถึงตรงนี้ ก่อนอื่นเลยต้องขอขอบพระคุณบริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด ที่ให้โอกาสนิยายเรื่องนี้ได้เผยแพร่สู่สายตาสาธารณชนในรูปแบบเล่ม หนังสือ สำนักพิมพ์นี้เป็นสำนักพิมพ์แรกที่ดิฉันฝันจะร่วมงานด้วย (และ

ดูเหมือนว่าฝันจะเป็นจริงแล้ว) ขอขอบคุณนักอ่านผู้นำรักยิ่งทุกท่านที่ติดตาม
กันมาตั้งแต่ลงในเว็บไซต์เด็กดีดอทคอม ที่คอยอุดหนุนกระซากลากถู (ให้เขียน
เสียที) เวลาดิฉันยุ่งงาน และคอยให้กำลังใจกันมาตลอดระยะเวลาสาม
เดือนที่ลงมือเขียน ขอขอบคุณพี่ๆ นักอ่านที่ประกอบอาชีพสายสุขภาพหลาย
คน ที่คอยท้วงติงในจุดที่ดิฉันพลาดไป ขอขอบคุณเพื่อนแต่งไทยและจอมฟ้า
ที่ชักนำดิฉันให้มาเขียนนิยาย (อย่างที่ไม่คิดว่าตัวเองจะเขียนได้) และฟัง
ดิฉันบ่นเรื่องงานตลอดแม้ในเวลาอาหาร ดิฉันขอขอบคุณผู้ใหญ่ใน
ครอบครัวที่ให้การสนับสนุนลูกสาวคนนี้และคอยถามไถ่ความเป็นไปอย่าง
เอาใจใส่เสมอ หลังจากเขียนนิยายเรื่องนี้จบ ดิฉันรู้สึกเติบโตขึ้นอีกขั้นหนึ่ง
ท้ายสุดนี้ หวังว่าท่านผู้อ่านที่กำลังจะพลิกกระดาษหน้าถัดไป จะ
เพลิดเพลินไปกับกลิ่นอายวันฝนพรำ และบรรยากาศหม่นๆ ของมวลหมู่
เมฆเหนือเกาะฮ่องกงนะคะ

ด้วยรักสุดหัวใจ
กลิ่นเอื้อง

สถาพรบุ๊คส์

เสียงทุ้มนุ่มอันเป็นเอกลักษณ์ซ้ำยังแสนจะคุ้นหูดังขึ้นหลัง
ตู้หนังสือขนาดใหญ่ ตรงที่เธอเห็นจากหน้าต่างว่าเจ้าของห้องยื่น
อยู่ ยิ่งไปกว่านั้น ซามินต์รู้สึกว่เสียงนั้นทำให้เธอตัวชาตั้งแต่หัว
จดเท้าราวกับโดนไฟดูด

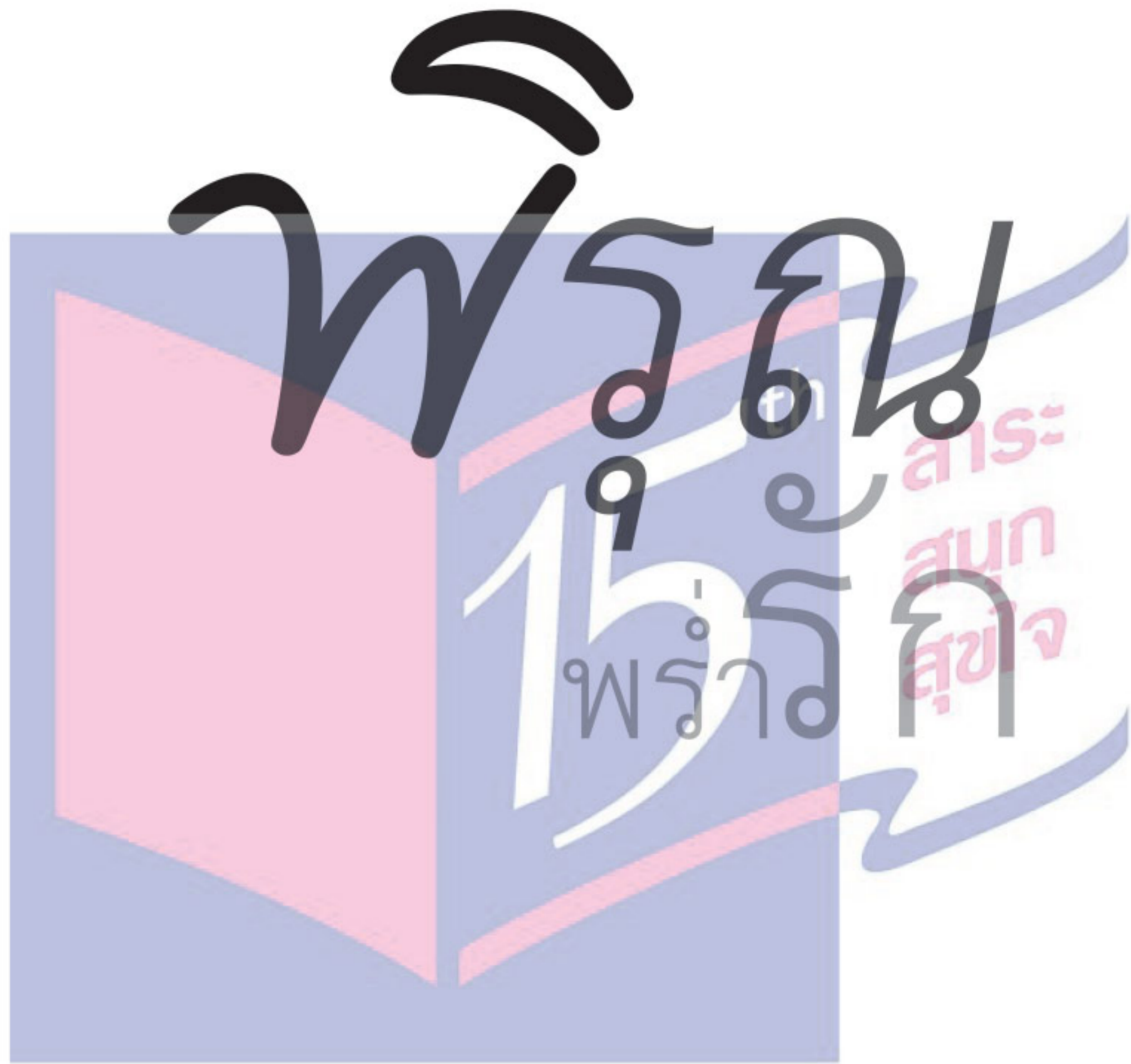
ไม่จริง!

ร่างแกร่งกำยำก้าวออกมาจากหลังชั้นหนังสืออย่างสง่า
งามด้วยมานักธุรกิจ ซามินต์ไล่สายตาตั้งแต่ปลายรองเท้าหนัง
ของเขาไปจนถึงเสื้อเชิ้ตเบอร์นด์หรูที่พับแขนถึงข้อศอก หุ่นของเขา
ช่างห่างไกลกับคำว่าชายวัยกลางคนที่เธอคิดไว้ตั้งแต่ที่แรก และ
เมื่อสบกับนัยน์ตาเรียวเข้มอันแสนทรงเสน่ห์นั้นแล้ว หัวใจของเธอ
ก็กระตุกปลิว ลอยละลิวทะลุหน้าต่างออกไป และตายอย่าง
สงบ ด้วยความตื่นตระหนกที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาหักล้างได้

มิสเตอร์ลู...กับโลแกน คือคนคนเดียวกัน!

เชื่อได้เลยว่าบนโลกนี้คงไม่มีผู้ชายที่ชื่อโลแกน และหน้า
เหมือนกันอย่างกับแกะโคลนนิ่งถึงสองคนด้วยกัน ซ่าซามินต์ยัง
เชื่อว่านักธุรกิจที่แสนจะสุภาพคนนี้คงไม่มีวันจำเธอได้ นัยน์ตา
ของเขานั้นคมกริบเฉกเช่นยามมองคู่ค้าและคนแปลกหน้าคนอื่น ๆ
มิใช่คนที่เคยอยู่ร่วมบ้านและมีช่วงเวลาด้วยกัน
เขาจำเธอไม่ได้เลยสักนิดเดียว!

สถาพรบุ๊คส์

บทนำ

เสียงย่าแอ่งน้ำเฉอะแฉะดังก้องไปทั่วตรอกที่เงียบสงัด ตามด้วยเสียงเอะอะโวยวายแหวกอากาศเย็นชั้นหลังฝนตก แสงสลัวจากเสาไฟฟ้าทอดยาวไปตามสองข้างทาง ผ่านหน้าต่างไม้ที่กำลังปิดอย่างรวดเร็ว รวากับผู้ผู้อยู่ในนั้นกำลังพยายามปกป้องครอบครัวของตนจากเหตุการณ์ที่อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนในชีวิต

กล่าวได้ว่าการที่นักเลงตีกัน มาเพี้ยทวงหนี้ เก็บค่าคุ้มครอง แฉงลอย กลายเป็นเหตุการณ์ที่ผู้คนแถบนี้คุ้นชินไปแล้ว ตามตรอกซอกซอยในย่านชนชั้นล่างนั้นมีสภาพร้ายกาจเหลือทน และนั่นยังไม่รวมถึงการทำงานที่แสนจะง่อมเปลี้ยเปลี้ยจิตของเหล่าตำรวจท้องถิ่น ผู้คนจึงเลือกที่จะปกป้องตนเอง ขอไม่รับรู้ ไม่เห็น ไม่สนใจ ดีกว่าให้ลูกหลานของตนต้องมานั่งหวาดระแวงว่า ‘พวกไต่ดิน’ มันจะมาเคาะประตูห้องในแฟลตเล็กๆ เมื่อใดหากพวกเขาเสนอหน้าเข้าไปช่วยเหลือ ‘เหยื่อ’ ของพวกมัน!

ในขณะที่เดียวกันนั่นเอง ชายหนุ่มผู้ตกเป็นเป้าหายใจหอบหนักๆ กระชั้นขึ้นเรื่อยๆ เห็นได้ชัดว่าเขาอาจไปเหยียบหางพวกหมาหมู่เข้า แบบที่อีกหลายคนไม่พึงกระทำเพราะอาจเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงตามมา อย่างเช่นในตอนนี พวกเวรตะไลนั้นไล่กวาดเขามาตั้งแต่ยี่สิบนาทีก่อนแล้วรวากับ

หมอล่าเนื้อ เสียงฝีเท้าที่ตามมามีสี่...หรืออาจจะห้าคน และยังไม่นับพวก
ที่กระจายไปดักทางเขาในอีกหลายตรอก กระนั้นเขายังวิ่งไม่หยุด จะให้
พวกนั้นจับได้หรือ ไม่มีวันเสียหรอก!

โคลนเหนอะหนะไถลลื่นอยู่ใต้รองเท้าผ้าใบเมื่อชายหนุ่มผู้โชคร้าย
เปลี่ยนเส้นทางการวิ่งในเสี้ยววินาที หมูคนที่วิ่งตามมาสบถสาบานเป็น
ภาษาจีนกวางตุ้งหยาบคายถึงบุพการีตอนที่พวกมันล้มลิ้นระเนระนาดกัน
ไม่เป็นท่า เขาหลบยิ้มมุมปาก...ฟ้าฝนมักเป็นใจให้เสมอแม้ในเวลาอัปโชค
เช่นนี้

“ไอ้ลูกหมา หยุดนะโว้ย!” ชายอีกคนพุ่งพรวดออกมาจากมุมตึก
พร้อมตะคอกใส่หน้า ทว่ากลับทำให้เขาแค่ชะงัก และเพียงเสี้ยววินาทีนั้น
เอง ชายหนุ่มก็สวนหมัดใส่หน้าอย่างไม่ยั้งคิด ตะโกนอย่างใจเด็ดทิ้งท้าย
ก่อนออกวิ่งต่อ

“หยุดให้ไง แกเป็นใครถึงมาสั่งฉันได้!”

เสียงย่ำเท้ายังคงดังอย่างต่อเนื่อง...อีกแค่นิดเดียวเท่านั้น บรูซ
ผู้หลบหนีกระตุกยิ้ม แสงสว่างรำไรส่องอยู่ที่ปลายตรอกเบื้องหน้า เขาเร่ง
ฝีเท้าขึ้นแม้รู้สึกราวกับปอดของตนจะฉีกออกเป็นชิ้นๆ ก้าวผ่านถุงขยะ
กองพะเนิน แอ่งน้ำขังลื่นๆ หวังว่าปลายทางนั้นจะมีลูกน้องของเขารออยู่
หรือใครก็ได้ที่ทำให้เขารอดพ้นจากสถานการณ์บ้าๆ นี่เสียที

แต่แล้วแสงสว่างก็ดับวูบลง พร้อมๆ กับปวดหนึบที่บริเวณต้นคอ
“บอกว่าจะให้มาดักไอ้หมอนี่ตรงนี้ตั้งแต่แรกก็ไม่เชื่อ แม่...วิ่งตามกัน
อยู่ได้” เสียงแหบห้าวดังขึ้น ชายร่างบึกบึนนั่นตากร้าวเพ่งมองคนที่ลง
ไปนอนกองไม่ได้สติบนพื้นหินเฉอะแฉะ พลังเขวี้ยงก้อนอิฐขนาดเหมาะ
มือที่เพิ่งใช้เป็นอาวุธทิ้งไปข้างทางอย่างไม่ไยดี

“แหม ถ้าไม่มีใครไล่ หมอนี่คงไม่วิ่งมาถึงตรงนี้หรอกลูกพี่...”
ลูกน้องที่เดินตามมารีบแก้ตัวแทนเพื่อนหลายคนที่บัดนั้นนอนโอดครวญ
เพราะบาดเจ็บกันอยู่ในตรอก “คนอะไรวิ่งไวฉิบ พวกผมไล่กันเกือบตาย”

“หยุดพ่อก! ไปรายงานนายได้แล้วว่าเรากำจัดหนูที่มาบ้านเปี่ยน
แถวคลังไปได้อีกหนึ่ง แค่วะตัวเดียวยังปั่นป่วนกันได้ถึงขนาดนี้ อีกหน่อย
พวกแกไม่โดนชาวบ้านมันยิงตายหรือไง!”

ผู้เป็นลูกน้องสะดุ้ง ตัวสั่นด้วยความหวาดกลัวเมื่อถูกลูกพี่ขึ้นเสียง
ไล่ เขายิ้มเหี้ยๆ พลังถามต่อเสียงอ่อย “แล้วเราจะเอาไ้กับไอ้หมอนี้ดี
ครับลูกพี่”

เสียงไซเรนแว่วมาแต่ไกลทำให้ผู้เป็นลูกพี่กำหมัดแน่น... บัดชบ
แถวนี้ไม่เคยมีตำรวจผ่าน ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ!

“ลากมันไปทิ้งไว้ข้างถังขยะ แล้วสลายตัวให้เร็วที่สุด!”

สิ้นเสียงสั่งการอย่างเฉียบขาด ชายหนุ่มผู้ตกเป็นเหยื่อก็โดนรุมลาก
ไปกองไว้ริมถังขยะทันที คนสั่งปาดน้ำฝนปนเหงื่อเหม็นๆ ออกจากใบหน้า
ก่อนจะรีบพาลูกน้องวิ่งกลับเข้าไปในตรอกเมื่อเห็นว่าฝนหนักกำลังจะเท
ลงมาอีกรอบ

...ทิ้งผู้ที่เคยเป็นปัญหาไว้เบื้องหลัง และไม่หันกลับมามองอีกเลย

สถาพรบุ๊คส์

1

“คุณหมอคับ ถ้าผมโตขึ้น ผมมาขอคุณหมอแต่งงานได้ไหม
คับ”

เสียงเจ็ดยแจ้วดังจากคนป่วยบนเตียงทำให้แพทย์สาวเจ้าของไข้ที่
ยืนตรวจอยู่ต้องเงยหน้าขึ้นจากแผ่นชาร์ตสีเงินเงาวับ หญิงสาวชะงักมือ
ซ้ายที่กำลังขีดเขียนบางอย่าง และท่ามกลางเหล่าพยาบาลที่ยืนอมยิ้มกัน
อยู่แถวนั้น ซามินต์ส่งยิ้มนำดูให้เด็กชายที่จ้องเธอตาแป๋วอย่างจดจ่อรอ
คำตอบ

“ได้สิครับ แต่ตอนนี้ถ้าผมไม่นอนพักผ่อนเยอะๆ ผมจะไม่โตนะ
ครับ...” หญิงสาวกล่อมคนไข้ตัวน้อยด้วยน้ำเสียงหวานชวนฝัน นัยน์ตา
หลังกรอบแว่นพร่าระยิบ “แล้วผู้ชายที่ตัวไม่โตก็ไม่ใช้สเปกหมอด้วย”

“ถ้าฉันผมจะนอนทันทีเลยคับ...” เด็กชายรีบซุกตัวลงใต้ผ้าห่ม
กระนั้นไม่วายโอดครวญออกมา “แต่คุณแม่บอกว่าวันพรุ่งนี้ผมจะต้อง
ออกจากโรงพยาบาลแล้ว แบบนี้ผมก็อดเจอคุณหมอสุดสวยนะสิคับ”

คำว่า ‘สุดสวย’ ทำให้พยาบาลที่อยู่ใกล้ๆ หัวเราะพรีดออกมา
ซามินต์หันไปค้อนทั้งที่ใจจริงเขินจะแย่ แพทย์สาวพับชาร์ตแขวนไว้ปลาย
เตียง ก่อนจะก้มลงดูบศิริระเด็กน้อยอย่างแผ่วเบา

“ต้องได้เจอกันสิครับ เรามีพรหมลิขิตผูกกันไว้แล้ว เหมือนที่ผมมา

ที่โรงพยาบาลนี้ไง คราวต่อไปถ้าเจอหมอข้างนอก ตะโกนทักดังๆ เลยนะ
เข้าใจไหมครับผม”

คนป่วยตัวน้อยยิ้มแป้นเหนือผ้าห่มที่คลุมถึงคาง “ผมจะตะโกนให้
สุดเสียงเลยคับ!”

ชามินต์ยิ้มหวานรับ ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้สัญญาณกับ
พยาบาลว่าหมดเวลาตรวจแล้ว

“เหนื่อยไหมคะคุณหมอ คินนี่มีคนไข้เพิ่มตั้งหลายเคส”

“แค่นี้เองค่ะพี่เหม่ยหง ไม่เหนื่อยหรอก หลังออกเวรแล้ว ถ้ามีเคส
เร่งด่วนโทร. ติดต่อชาร์มได้ตลอดเวลาเลยนะคะ” ชามินต์ตอบพยาบาล
หน้าหมวยที่ก้าวจับตามหลังมาติดๆ มีสีหน้าสดใสจนพยาบาลรุ่นพี่ได้แต่
สั่นศีรษะหน้าใจ...ไม่มีหมอคนไหนบนโลกเข้าเวรติดต่อกันหลายสิบ
ชั่วโมงแล้วยังยิ้มแบบนี้หรอก และเธอเชื่อว่าชามินต์ยิ้มเพื่อให้เธอตายใจ

“พักผ่อนบ้างเถอะค่ะคุณหมอ ถ้าไม่ดูแลตัวเองบ้าง เกิดป่วยตาม
เด็กขึ้นมาทีนี้จะได้ยุ่งกันหมด”

ที่ว่าป็นรุ่นพี่ ก็เพราะความจู้จี้จุกจิกราวกับเป็นแม่ก็มีปานของ
เจ้าหล่อนนี่เอง

ชามินต์โคลงศีรษะอย่างลำบากใจ เอ่ยประโยคที่ทำให้เหม่ยหง
แทบจะถีบเธอขึ้นตำแหน่งหมอเด็กดีเด่นแห่งปี

“แต่ชาร์มเป็นหมอนะคะ”

แล้วมีใครไม่ทราบบ้างว่าเธอเป็นหมอ! แม่คุณช่างเอาใจใส่งานของ
ตัวเองจนแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อน ไม่อยากคิดเลยว่าหากชามินต์เลือก
แพทย์ทางอื่นที่ไม่ใช่กุมารแพทย์จะเป็นอย่างไร...

หมอชามินต์ผู้ผ่าตัดคนไข้ติดต่อกันหกสิบชั่วโมง! ...แค่คิดก็สยอง

“หมอก็คงค่ะ ได้เวลาออกเวรแล้ว ดิฉันแนะนำให้คุณหมอลองหาอะไร
ร้อนๆ ทานแล้วกลับไปอาบน้ำนอน” เหม่ยหงสั่นศีรษะเมื่อตนคิดอะไร

เพื่อเจอ และย้ายกับแพทย์สาวเสียงเข้มราวกับอีกฝ่ายเป็นคนป่วยหนัก จนคนถูกย้ายได้แต่ยิ้มอ่อนนอกอ่อนใจ

“รับทราบค่ะคุณพี่พยาบาล” แม้จะรับคำเช่นนั้น แต่ชามินต์ก็ยังทำหน้าที่ล้อเลียนรุ่นพี่ที่สนิทกันจนจะเป็นแม่เธอได้อยู่แล้ว เหม่ยหงเห็นแล้วทนไม่ไหว เขกกะโหลกหญิงสาวหนึ่งที

“เดี๋ยวเถอะ ล้อพี่แบบนี้ ใครมาเห็นเข้าได้อายตายเลย”

“โธ่...” ชามินต์คำล้าสี่ระบือยๆ “แถวนี้ไม่มีใครสักหน่อย...ถ้าอย่างนั้นซาร์มไปก่อนนะคะ ฝนใกล้จะตกลงมาอีกรอบแล้ว ประเดี๋ยวจะกลับไม่ทัน” ชามินต์สะบัดผมลาอย่างล้อเลียน ก่อนจะรีบขยับตัวหนีมะเหงกพิฆาตอย่างรวดเร็วและเดินจากไป

เหม่ยหงถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมกับมองตามแผ่นหลังแพทย์หญิงที่เดินไปอีกฝั่งของระเบียงอย่างเอ็นดู วันนี้ชามินต์รวบรวมผมสีดำขลับอย่างสุขภาพเรียบร้อยเช่นทุกวัน สวมแว่นกรอบใสไว้บนตักโด่งเพราะสายตาสั้นจากการอ่านหนังสือมาอย่างหนักหน่วง รูปร่างของคุณหมอสาวเพรียวบางอ่อนแอ่นสมสัดส่วน ใบหน้ารูปไข่เกลี้ยงเกลาสวยหมดจดแบบที่คนใช้ทั้งหนุ่มทั้งแก่ต้องมองกันจนเหลียวหลังแม้จะสวมชุดทำงานสุขภาพมิดชิด ผิวขาวนวลละเอียด ไม่ขาวเผือดเหมือนคนเชื้อจีนในละแวกนี้นัก ไม่มีใครรู้เบื้องลึกเบื้องหลังของเธอก่อนที่จะมาบรรจุอยู่ที่โรงพยาบาลใจกลางเกาะฮ่องกงแห่งนี้ ที่พอจะทราบก็มีเพียงประวัติที่ดีเลิศจากมหาวิทยาลัยและโรงพยาบาลที่เธอเข้าบรรจุก่อนหน้านี้เท่านั้น ชามินต์แนะนำตัวกับพวกหล่อนเพียงแค่ว่าเธอเป็นคนไทย อาศัยอยู่ที่แมนชั่นถัดจากโรงพยาบาลไปสองบล็อก และโทร. ตามเธอได้ตลอดเวลาหากเกิดเหตุฉุกเฉินใดๆ ที่หมอไม่พอ

แพทย์สาวถือร่มสีดำไว้ในมือข้างที่ถนัด เหลือบมองนาฬิกาข้อมือไปด้วยขณะเดินไปตามทางเท้าปูด้วยหิน หลังจากแวะร้านสะดวก

ซื่อ ฝนเริ่มพรวดลงมาอีกครั้งหลังจากหยุดไปเมื่อตอนหัวค่ำ ไอนินอบอวล อยู่ในอากาศ ชวนให้สูดลมหายใจเข้าลึกเต็มปอด และเวลาแบบนี้ช่างเหมาะที่สุดที่จะซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มหนานุ่มหลังจากดื่มนมร้อนๆ สักแก้ว

เสียงโครมครามที่ดังออกมาจากซอยที่กำลังจะต้องเดินผ่าน ทำให้ชามินต์ที่กำลังเหม่อตกใจจนแทบทำกระเป๋าและถุงใส่นมร่วงลงพื้น เธอชะงักฝีเท้า มือไม้เย็นเฉียบเพราะหัวใจเต้นผิดจังหวะกะทันหัน แล้วเมียงมองอย่างไม่แน่ใจ หญิงสาวจำได้ว่าในตรอกนั้นเป็นที่ทิ้งขยะ และหากเดินลึกเข้าไปอีกไกลลิบจะไปโผล่อีกย่านซึ่งเป็นย่านการค้าและสถาบันเทวียนรมย์

ฟังดูธรรมดา แต่เรื่องราวของพวกเราได้ดินทำให้เธอขนลุกทุกครั้งที่ได้ฟัง

มาเพียบกับเกาะฮ่องกงนั้นเรียกได้ว่าเป็นของคู่กันมาทุกยุคทุกสมัย เกี่ยวพันจนแทบแยกไม่ออกว่าสิ่งใดเกิดก่อนหลัง พวกเขาต่างแบ่งก๊ก แก๊ง หมู่ ต่อยตีแย่งชิงอำนาจทางธุรกิจ เก็บค่าคุ้มครองทั้งบนดิน ใต้ดิน ทั้งเปิดเผยและไม่เปิดเผย... ทว่าสิ่งที่เธอกลัวและมีคนเฝ้ายามักย้ำหนว่าให้ระวังคือพวกลูกกระจอกปลายแถวที่วางตัวเป็นนักเลงโตยิ่งกว่าพวกตัวใหญ่ พวกนั้นไร้สมองและเข้าโรงพยาบาลบ่อยที่สุด

กลับมายังเหตุการณ์ตรงหน้า...ไม่มีเสียงใดๆ เกิดขึ้นอีก คุณหมอสาวจึงเริ่มออกเดินอีกครั้ง เธอทำใจย่ำสั่งสูงฝ่าลมฝนซึ่งแรงขึ้นเพื่อกลับไปยังที่พัก และในระหว่างที่เดินผ่านตรอกนั้นก็อดหันไปมองไม่ได้ แล้วก็ตระหนักในวินาทีนั้นว่าเธอไม่ควรทำเช่นนั้นเลย ไม่ควรเลยจริงๆ!

หญิงสาวเห็นมือข้างหนึ่ง...หากจะกล่าวให้ถูกต้องคือ 'มือของคน' ข้างหนึ่งยื่นพ้นออกมาจากซอกถึงขยะที่ลุ่มๆ ก้นอยู่ จมแฉ่งโคลนสกปรก แถมยังขีดเขียวและเปราะเปื้อนไปด้วยเลือด

หากมิได้ทำอาชีพหมอ ประสบพบเห็นคนไข้ที่เลือดนองมาแทบนับไม่ได้ ชามินต์คงกรีดร้องออกมาแล้ว ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ยังอดสะดุ้ง

โหยงไม่ได้อยู่ดี เธอสูดอากาศที่มีกลิ่นอับชื้นเข้าลึก ใจเต้นระทึกด้วยความ
ตระหนกตระคนหวั่น

เอาละ อาจจะเป็นมือใครก็ได้ที่นอนตายอยู่ตรงนั้น และเธอควรจะ
เรียกตำรวจหรือรถพยาบาลเสียตอนนี้! กระนั้นก่อนที่จะตื่นตูมและทำให้
เป็นเรื่องใหญ่ เขาอาจเป็นเพียงคนจรจัดธรรมดาที่มาหลบฝนก็ได้...หาก
คิดในแง่ดีก็ควรจะเป็นเช่นนั้น แต่เลือดนั้นมันอะไร หรือเธอเข้าใจผิดไป
ว่าเป็นเลือดทั้งๆ ที่มันคือน้ำจิ้มลูกชิ้นเดือดที่หกเรียราด

ถ้าปลอบใจตัวเองแบบนี้ เธอต้องทำงานหนักเกินไปแน่ๆ!
ซามินต์คิดอย่างละเอียดถี่ถ้วน ก่อนจะตัดสินใจและต่อสู้กับจิตสำนึกแหย่ๆ
ของตน เธอค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้มีอนั้นอย่างหวาดกลัว แม้จะอยากวิ่งหนี
ไปให้ไกลเพียงใด แต่ถ้าเกิดมีคนเจ็บ เธอเป็นหมอ เธอต้องช่วย...แพทย์
สาวกระชับกระเป่าที่พาดบ่าไว้แน่น เตรียมจะพาดหน้าใครก็ตามที่เล่น
ตลกกับเธอในยามค่ำมืดดึกดื่นเช่นนี้

เปรี้ยว!

เสียงฟ้าผ่าดังขึ้นตอนที่เธอกำลังจะชะโงกศีรษะมองข้ามถึงชยะไป
คุณหมอผู้เคร่งครัดในวิชาชีพมจะถอยหลังไปสองสามก้าวจนเปลอตะ
กระป๋องน้ำที่ทิ้งเกลื่อนอยู่แถวนั้น แล้วสะดุ้งอีกครั้งเพราะเสียงเค็งคร้าง
ที่ดังก้องไปทั่วทั้งตรอก หญิงสาวเม้มปากที่เริ่มชาสั่นเอาไว้แน่น อากาศ
หนาวเย็นขึ้นทุกขณะจิต ตัดสินใจรีบชะโงกหน้าเข้าไปดูเจ้าของมือข้างนั้น

แล้วใจดวงน้อยก็กระตุกวาบด้วยความรู้สึกบางอย่างที่พลุ่งขึ้นมา
อัดแน่นในอก เธอไม่รู้ว่าตัวเองกำลังสงสาร สมเพช หรือหวาดกลัวกันแน่
หรืออาจเป็นอย่างอื่น อะไรที่เธอค่อนข้างคุ้นเคยกับมัน

ชายคนหนึ่งกึ่งนอนกึ่งนั่งพิงกำแพงอยู่ตรงนั้น เขาสวมเสื้อกันหนาว
สีขาวหม่นที่เประอะไปด้วยโคลนและเลือด ใบหน้าเต็มไปด้วยหวดเครา
ยาวเป็นนิ้วราวกับไม่ได้โกนมาเป็นเดือน ผมสีเข้มที่ตัดเป็นทรงสั้นเปียก
ปอนลูไปกับหน้า ร่างกายนั้นมองผาดๆ ยังเห็นได้ว่าสูงใหญ่เพียงใดหาก

ลุกขึ้นยืน กระนั้นสิ่งที่คุณหมอสาวเห็นได้ชัดเจนคือหน้าอกที่กระเพื่อมขึ้นลงเป็นจังหวะ

โอ...เขายังมีชีวิตอยู่ ดั่งนั้นสิ่งที่เธอควรทำตอนนี้คือรีบออกจากบริเวณนี้ให้เร็วที่สุดและปล่อยให้คนจรจัดนอนตรงนี้ต่อไป...

โอย! สวรรค์โปรดเถอะ ใครจะบ้าทำแบบนั้นลง และถึงจะมีคนทำคนคนนั้นต้องไม่ใช่เธอ!

เลือดหมอสูดซับแรงขึ้น ซามินต์ตัดสินใจหุบร่มและใช้เขี่ยต้นขาชายคนนั้นด้วยใจสั่นระทึก

“คุณคะ เป็นอะไรไหมคะ มานอนตรงนี้ไม่ได้นะคะ”

ซามินต์รู้สึกวาทนเองช่างหาเรื่องใส่ตัวอย่างที่สุด แต่เธอปล่อยให้เขานอนตากฝนจนไข้ขึ้นหรือป่วยเป็นอะไรสักอย่างไม่ได้จริงๆ

หญิงสาวพยายามเรียกอยู่เกือบสามนาทีก็ดูเหมือนจะไร้ผล ชายคนนั้นค่อยๆ ลืมตาขึ้น...เขาตาปรี๊ด รู้สึกว่ามีมือของตนหนักจนแทบยกไม่ขึ้น เสียงผู้หวังดีกระซิบถามนั้นราวกับแมลงหวี่ที่น่ารำคาญ และเขาก็ปิดอะไรก็ตามที่จิ้มต้นขาเขาอยู่ออกไปไม่ได้ อากาศเลี้ยวแปลบแล่นปราดมาจากต้นคอ ชายหนุ่มหน้าเหยเก จะยกมือขึ้นลูบก็ไม่ได้ ทำได้แค่ครางเบาๆ ในลำคอ

“เจ็บ...”

“ฉันคิดว่าคุณควรจะไปโรงพยาบาล” ซามินต์เอ่ยอย่างกังวลสูงเสียงลม

โลกทั้งใบที่เขามองเห็นกลายเป็นสีเทาที่บไปเสียหมด...เกิดอะไรขึ้น เขาได้ยินเสียงน่ารำคาญนั้นพิมพ์่าอะไรสักอย่างเกี่ยวกับโรงพยาบาล...ใครจะเรียกรถพยาบาล...

“ผมไม่ไป ผมไม่ไปโรงพยาบาล”

ความหนาวจับขั้วหัวใจค่อยๆ ไหลลามมาจากปลายเท้า ชายหนุ่มนึกถึงการต่อสู้ดิ้นรนกับความเจ็บปวดบ้าง นั่น เขาอยากสะบัดขาสูดแรง

ลุกขึ้นวิ่งหนีไปให้พ้นจากที่นี่ แต่แล้วภาพทั้งหมดที่เห็นพลันกลายเป็นสีดำอีกครั้งขณะเสียงฝนดังอ้ออ้อ

ซามินต์ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น คราวนี้เธอจิ้มเขาเท่าไรเขาก็ไม่ตื่นเสียแล้ว

“ขอบคุณมากนะคะที่ช่วยแบกเขาขึ้นมาถึงบนนี้”

แพทย์สาวโค้งให้ยามวัยกลางคนหลายครั้งเมื่อเขาช่วยแบกชายแปลกหน้าขึ้นมาหลังจากที่เธอวิ่งไปขอความช่วยเหลือถึงหน้าแมนชั่น บัดนี้ยามคนนั้นมีสภาพเปียกฝนเปื้อนโคลนแทบไม่ต่างจากคนที่เขาแบกมา

“ไม่เป็นไรครับคุณผู้หญิง แต่คุณจะให้ไอ้หมอนี่อยู่ในห้องคุณจริงๆ หรือครับ ผมว่าดูไม่ปลอดภัยเลย”

“ไม่เป็นไรค่ะ เขาเป็นคนรู้จักของฉัน...” ซามินต์พูดปิดเพื่อให้ยามคลายกังวล แม้จะมีสีหน้าหนักใจก็ตามขณะหันไปมองร่างหนาที่นอนหมดสติอยู่บนโซฟาที่ปูทับด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์อีกทีเพื่อกันเปื้อน “อีกอย่าง...ฉันว่าเขาไม่มีแรงมากพอที่จะทำอะไรฉันได้หรอกค่ะ ป่วยขนาดนี้”

“ครับ งั้นผมลาละครับ หากมีอะไรในคืนนี้ โทร. เรียกหรือวิ่งลงไปหาผมก็ได้”

“เดี๋ยวค่ะ!” คุณหมอสาวร้องเรียกยามที่กำลังจะหันหลังกลับ เขาหันมาและทำหน้าที่ประหลาดใจเมื่อเธอเอ่ยประโยคถัดไป “คือว่า...ช่วยฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขาสักครู่ได้ไหมคะ เขาตัวหนักมาก ฉันเกรงว่าถ้าฉันทำคนเดียวแล้วเขาจะเป็นปอดบวมไปเสียก่อน”

คุณลุงยามพยักหน้าเข้าใจ อมยิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นแก้มที่แดงก่ำของหญิงสาวท่ามกลางแสงสีนวลจากหลอดไฟ

แมนชั่นที่ซามินต์อาศัยอยู่เป็นแมนชั่นระดับกลางที่มีราคาแพงเอากារเมื่อเทียบกับค่าครองชีพในเกาะฮ่องกง ประกอบไปด้วยหนึ่งห้องนอน สองห้องน้ำ ห้องนั่งเล่น ห้องครัว และระเบียงขนาดพอดี เธอเลือก

ที่นี่เพราะปลอดภัยและใกล้โรงพยาบาล

หญิงสาววิ่งวุ่นระหว่างห้องนั่งเล่นกับห้องน้ำเล็กติดห้องครัวใน ขณะที่ลู่ยามช่วยถอดเสื้อผู้ชายคนนั้นออกและสวมชุดคลุมอาบน้ำที่เธอ เคยซื้อมาและไซส์ใหญ่เกินให้เขาแทน หลังจากนั้นไม่นาน ยามคนนั้นก็ กลับลงไปข้างล่างหลังจากที่เธอให้ทิปเขาหลายเหรียญเป็นค่าเหนื่อยใน คืนนี้

สิ้นเสียงประตูปิด หญิงสาวหันกลับมามองคนป่วยที่สวมชุดคลุม อาบน้ำนอนอยู่บนโซฟา ดวงหน้าพริ้มเพราะเผยความหนักใจไม่น้อยเพราะ ที่นี่มิได้มีอุปกรณ์ครบครันเช่นโรงพยาบาล

“เอาเถอะยายชาร์ม” เธอปลอบใจตัวเองขณะถลกแขนเสื้อเชิ้ตขึ้น เหนือศอก “เด็กหรือผู้ใหญ่ก็เหมือนกัน กลัวอะไร ตรวจไปเลย!”

กระนั้นเธอก็ยังพรับ่นในใจเรื่องที่ตัวเองเป็นพลเมืองดีจนเกินตัว ยังไม่รวมการทำตัวเป็นหมอนอกหน้าที่ ข้าผู้ป่วยยังไม่ใช้เด็กแบบที่เธอ ถนัดเสียด้วย แต่เธอก็ไม่อาจทำใจมองคนนอนตายไปต่อหน้าต่อตาได้ เธอไม่แน่ใจว่าเขามีเงินหรือไม่ และไม่แน่ใจด้วยว่าหากเขาตื่นขึ้นที่โรง- พยาบาลเขาจะไว้วางใจเธอหรือเปล่า เพราะเขายืนยันหนักแน่นขนาด นั้นว่า ไม่ไป!

ซามินต์เอี้ย หาเรื่องแล้วไง ถ้าเกิดฟื้นขึ้นมาแล้วพบว่าเขาเป็น มาเฟียหรือคนประเภทที่จะทำให้เธอเดือดร้อน เธอจะทำยังไง!

หลังจากตรวจอาการอย่างละเอียดเท่าที่เครื่องมือจะเอื้ออำนวย แพทย์สาวก็ค่อยๆ วางผ้าขนหนูหมาดๆ ลงบนหน้าผากที่ร้อนผะผ่าวเพราะ พิษไข้ของคนป่วย เธอปิดมมละเอียดยุ่มของเขาชั้นพลาถอนหายใจเฮือก ใหญ่เพราะเหนื่อยล้า ผนยังไม่ซา และเธอก็เพื่อยเหลือเกินหลังจากตรวจ คนไข้ในโรงพยาบาลมาแล้วทั้งวัน

หลังจากตรวจร่างกายและประเมินอาการบาดเจ็บของเขาโดย คร่าวๆ ก็พบว่าไม่มีส่วนใดของเขาแตกหักหรือบอบสลาย ร่องรอยการถูก

ทำร้ายที่ชัดที่สุดมีเพียงบริเวณต้นคอซึ่งเป็นรอยแดงเล็กน้อยเท่านั้น
กระนั้นคุณหมอสาวยังไม่วางใจนัก เธอคิดว่าหากเขาฟื้น คงต้องหาทาง
พาเขาไปตรวจที่โรงพยาบาลให้ได้

และเลือดที่เประอะเปื้อนตัวเขามาจากไหน เธอไม่อาจตอบได้ คนที่
รู้คงมีแต่เจ้าตัวเท่านั้น

ในเวลาตัวเอง หญิงสาวมีโอกาสพิจารณาคนไข้จำเป็นอย่างเต็มตา
เขาเป็นผู้ชายที่มีจมูกโด่ง คิ้วเข้ม แพนชนตายาวเสียจนผู้หญิงบางคนต้อง
อาย ผิวเป็นสีแทนนิดๆ แบบผู้ชายสุขภาพดีที่ชอบใช้ชีวิตกลางแจ้ง แต่
เธอก็จินตนาการไม่ออกเหมือนกันว่าหากตัดหนวดเครารกๆ ของเขาออก
แล้วโครงหน้าจะเป็นอย่างไร แต่จะอย่างไรก็ช่างเขาเถิด ตอนนี้เธอง่วง
เต็มที

ซามินต์ลุกขึ้นยืดและบิดแขนสองข้างขึ้นเพื่อไล่อาการเมื่อยขบจาก
การนั่งอยู่บนพื้นนานๆ เธอขยับแว่นบนดั้งจมูกโด่งรั้นให้เข้าที่ มองไปยัง
คนที่นอนนิ่ง...เอาเถอะ อย่างน้อยพรุ่งนี้ก็เป็นวันหยุดของเธอ ไปอาบน้ำ
ลากฟูกในตู้มานอนเฝ้าเขา เตรียมแจกันหนักๆ ไม้โกส้อๆ ตัวเผื่อเขาลุกขึ้น
มาลวนลามเธอ...ทำแค่นี้ก็ดีถมไปสำหรับคนที่เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรก

แสงอรุณยามเช้าส่องลอดผ้าม่านผืนยาวกระทบแพนชนตา
งอนงาม มันจึงค่อยๆ กระพือสู่แสงก่อนจะถูกคลุมไว้ด้วยผืนผ้าหนาหนัก
แพทย์หญิงซามินต์ค่อยๆ ขยับกายที่ซุกอยู่ใต้ผ้าห่มอย่างอ่อนเพลีย แต่
แล้วก็ต้องลืมตาพริบเมื่อรู้สึกถึงสัมผัสยุกยิกจากคนป่วยที่เธอจำต้องนั่งๆ
นอนๆ ฝ้าเกือบตลอดทั้งคืนเพราะเขาจับไข้ คุณหมอสาวหันไปคว้าแว่น
ที่อยู่แถวนั้นมาสวมอย่างจ้วงเจี๊ยะเพราะความง่วงที่ยังครอบงำ จากนั้นจึงรีบ
ลุกดูอาการของเขาอย่างรวดเร็ว

พิษไข้ที่รุนแรงอย่างร้ายกาจทำให้ทุกสิ่งดูมืดมัวไปหมด เขาจำได้
คลับคล้ายคลับคลาว่าเมื่อวานเขาทำอะไรสักอย่าง... อะไรที่ต้องออกแรง

วี่ง...เขากำลังหนี! ไซ้ แต่หนีอะไรล่ะ แล้วทำไมความทรงจำของเขาถึงได้กลายเป็นภาพมัวจมนมองอะไรไม่ชัดเช่นนี้ เสียงฝนตกท่าใหญ่ดังก้องซ่าไปซ้้ามาอยู่ในหัว เขากำลังหนีอะไร ทำไมเขานึกไม่ออก!

สัมผัสเย็นจัดบริเวณต้นคอทำให้ชายหนุ่มแดงพรวดขึ้นจากไซ้ฟ้าทั้งที่สภาพร่างกายยังไม่พร้อม ซามินต์กรีดสั่นพร้อมสะดุ้งสุดตัวตอนที่เขาคว่าข้อมือเธอหมับจนผ้าชุบน้ำที่ถืออยู่ร่วงจากมือ นัยน์ตาสีเข้มขลับของเขาเบิกกว้าง น้ำหนักของคนป่วยไม่ใช่บ่อยๆ ยามที่เขาพลิกกายลงมาจากไซ้ฟ้าและกอดเธอลงบนพุกหนา

“นี่ นายทำอะไรนะ! ลูกไวแบบนี้เดี๋ยวก็น้ำมีดหรือ” แพทย์สาวตวาดแว๊ดออกมาอย่างลึมตัว แต่เขายังคงคร่อมเธออยู่และไม่มีที่ท่าว่าจะได้ยิน

นี่เป็นสถานการณ์ที่ล่อแหลมอย่างยิ่ง!

กลิ่นกายหอมกรุ่นราวกับดอกไม้พันธุ์ดีบนยอดเขาลอยเตะจมูกโด่งเป็นสัน กระซาคความคิดอันบ้าคลั่งออกจากสมองที่ปวดหนีบและพร่ามัวได้ดียิ่งกว่าเสียงแว๊ดๆ นั้นเสียอีก

ใบหน้าที่เต็มไปด้วยหวดเคราโน้มลงมาจนเกือบชิดดวงหน้าหวานของแพทย์สาว เขาไม่มีเจตนาอื่นใดนอกจากจะสูดกลิ่นหอมหวานให้ลึกเต็มปอดตามสัญชาตญาณ มันช่างเป็นกลิ่นที่ตรงข้ามกับความรู้สึกทางกายยิ่งนัก...วาบความทั้งที่ปวดหัวแทบบ้า มือหน้าที่กุมข้อมือเธอไว้บีบแน่นขึ้น ซามินต์ดิ้นขลุกขลักในขณะที่เขาหรีตาลงจนเกือบเป็นเส้นตรง

“คุณ...คุณเป็นใคร” เขาถามเป็นภาษาอังกฤษด้วยเสียงแหบห้าวอย่างมึนงง “แล้วผม...ผมมาทำอะไรที่นี่”

“ฉันจะตอบคำถามนายต่อเมื่อนายลุกออกไปจากตัวฉัน!”

หากไม่คิดว่าเขายังเป็นคนป่วยอยู่ละก็ ป่านนี้เธอคงเล่นงานเขาด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งไปแล้ว แย่จริงเชียว! แรงแบบที่ข้อมือเธอไม่เจ็บสักนิด และใบหน้าอันเต็มไปด้วยหวดเคราของเขาจะดูน่ากลัวกว่านี้หากเขา

เบิกตาโพล่งใส่เธอ มิใช่หรีตาและขมวดคิ้วมุ่นเหมือนคนเจ็บเจียนตาย

ชายหนุ่มซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง และแล้วเขาก็พลิกตัวไปอีกฝั่งจนพุกยวบ นอนแผ่หราพร้อมนวดขมับตนเองไปด้วยทั้งๆ ที่กลิ่นกายหวานยังติดตรึง อยู่ที่ปลายจมูก

คุณหมอสาวถอนหายใจหนักหน่วงเพื่อระงับความตื่นตระหนกที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เธอไม่คุ้นเคยกับการที่ผู้ชายแตะเนื้อต้องตัว โดยเฉพาะผู้ชายที่อยู่นอกเหนือหน้าที่การทำงานของเธอ แม้เขาจะเป็นคนป่วยที่ไร้เรี่ยวแรง แต่มีมือหนาที่ดูท่าว่าจะทรงพลังยามปกติก็จุดเธอเสียวแทบปลิวในคราแรก นัยน์ตากลมสวดยังมองเพดานอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่เธอจะลุกขึ้นจากเบาะ... จ้องเขาไม่วางตา แล้วตอบคำถามที่ค้างคาเมื่อครู่

“ฉันเป็นหมอ ฉันเห็นนายนอนอยู่ในซอกตึกเมื่อวาน พอเรียกให้นายตื่น นายกลับมึนงำแค่มิไปโรงพยาบาลแล้วสลบไป ฉันเลยพานายมาที่นี่ ฉันต่างหากที่ควรจะถามว่านายเป็นใคร ทำไมไปนอนอยู่ตรงนั้น”

“ผม...ผมปวดหัว”

“ฉันขอแนะนำให้นายไปโรงพยาบาล” ซามินต์เอ่ยด้วยน้ำเสียงวางอำนาจ ขยับเข้าไปใกล้ชายหนุ่มอย่างไม่เกรงกลัว หรือที่ถูกต้องคือเธอกำลังแสรังทำเป็นไม่กลัวร่างที่ใหญ่กำยำราวกับนักเลงเถื่อนของเขา “เมื่อคืนนายมีไข้ และเหมือนจะมีแผลตรงท้ายทอย ฉันไม่รู้ว่ามันจะมีผลกระทบอะไรไหม”

“ไม่” เขาตอบอย่างตื้อตึงพร้อมสูดหายใจเข้าลึก ให้ตายเถอะ! ทำไมอาการเจ็บปวดโง่งงนี่ถึงไม่หายไปเสียที “ผมคิดว่า...ผมไม่ชอบโรงพยาบาล”

“นายคิดว่า?” หญิงสาวถามกลับเสียงสูงเมื่อได้ยินคำตอบเหมือนเด็กๆ จากเขา “แล้วนายคิดว่าตัวเองไม่ชอบหมอด้วยหรือเปล่า ฉันจะได้ตะเพิดนายออกไปจากห้องฉัน เพราะหลังจากที่นายทำรุ่มร่ามกับฉันเมื่อครู่แล้วไม่ขอโทษ มันทำให้ฉันไม่ไว้วางใจนายเลยสักนิด”

ชายหนุ่มเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพึมพำเสียงอ่อยอย่างรู้สึกผิด

“ผมขอโทษ” เขานวดศีรษะที่ปวดอย่างบัดซบไปด้วย “ผม...ผม
อาจตกใจ เหมือนผมกำลังหนีอะไรบางอย่างก่อนที่ผมจะสลบ แต่ผม
จำไม่ได้เลยสักอย่างเดียว”

ซามินต์พ่นลมหายใจออกมาขณะพยายามปรับอารมณ์ให้เย็นลง
โวยวายใส่เขาไปก็ไม่มีประโยชน์... น้ำเสียงหวานเริ่มอ่อนลงเมื่อเริ่มซัก
อาการเขาเป็นภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการเป็นงานเช่นที่ควรจะทำตั้งแต่
เขาฟื้นขึ้นมา

“แล้วนายจำเรื่องก่อนหน้านั้นได้หรือเปล่า โอเค... ยกตัวอย่างง่ายๆ
เช่น นายเป็นใคร บ้านอยู่ที่ไหน มีครอบครัวไหม”

หากแพทย์สาวเดาไม่ผิด ดูเหมือนเธอจะรับปัญหาใหญ่เข้ามาใน
ชีวิตเสียแล้ว เธอเห็นชายหนุ่มนิ่งไปและเริ่มครุ่นคิด นัยน์ตาหรือลงจนแทบ
จะปิด และเธอเกือบคิดว่าเขาหลับไปแล้วถ้าชายหนุ่มไม่โผล่ขึ้นมา

“ผมชื่อโลแกน...” เขาเอียงศีรษะ มองหน้าคุณหมอสาวที่เริ่มมีรอย
ยิ้มยินดี “แต่นอกเหนือจากนั้นผมจำไม่ได้”

ซามินต์หุบยิ้มฉับ เริ่มเห็นเค้าความยุ่งยากไร้ไร “จำอะไรไม่ได้เลย
หรือคะ”

“แต่ผมจำได้นะว่าหมอก็คืออะไร” ชายหนุ่มยิ้มยิงฟันให้ทั้งที่ยังมี
สีหน้าเหยเก

แพทย์สาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ ดวงหน้าหลังกรอบแว่นดูแข็งอย่าง
ปกปิดไม่มิด

โลแกนนอนกลิ้งอยู่ข้างแจกันที่ถูกลืมตอนที่ซามินต์ถือแก้ว
กาแฟร้อนๆ กลับเข้ามาในห้องนั่งเล่นที่บัดนี้ถูกใช้เป็นห้องนอนชั่วคราว
คุณหมอสาวถอนหายใจเป็นรอบที่สิบของวัน รู้สึกแย้ขึ้นมาตึงๆ ที่เมื่อ
คืนทำอะไรไม่คิด แต่จะโทษใครได้ เธอเป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร ทั้งๆ ที่

คุณป้าในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเฝ้าสอนนักสอนหนาว่าเป็นหมอดูใจเย็น มือเย็น อารมณ์เย็น กระนั้นสิ่งที่เธอควบคุมให้เย็นและนิ่งได้ก็มีแค่สีหน้าและกิริยาเท่านั้น...ส่วนภายในนั้นไม่ใช่เลย!

หลังจากกินยาแก้ปวดเข้าไปเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน ดูเหมือนอาการของพ่อหนุ่มความจำเสื่อมจะดีขึ้นนิดหน่อย อย่างน้อยเขาก็ไม่มีอาการปวดที่เส้นทรวงามตรงขมับอีกแล้ว เขากำลังนอนหงายในชุดคลุมอาบน้ำ ทำจมูกฟุดฟิดเมื่อได้กลิ่นกาแฟ และจ้องเธอตาแป๋วทั้งๆ ที่หมวดเขายังรกรุงรังเหมือนใจเถื่อน

“จำอะไรได้บ้างหรือยัง” คุณหมอสาวผู้กำลังก่อกำกับชีวิตตามอย่างอ่อนอกอ่อนใจ พิงไหล่บอบบางกับขอบประตูไม้และคนกาแฟในแก้วให้เข้ากันไปด้วย “และอย่าคิดจะกินไอ้ที่อยู่ในแก้วฉันทันทีเชียวนะ มันจะทำให้ นายปวดหัว”

“ถ้าพยายามคิด ผมจะปวดตรงนี้...” ชายหนุ่มชี้ไปที่ขมับประกอบการเล่า “เลยเลิกคิดไปแล้ว และผมก็ไม่ชอบไอ้ที่อยู่ในแก้วนั้นด้วย ว่าแต่คุณออกไปไหนมา”

“ออกไปซื้อของให้นายนะสิ...เอาเถอะ ถ้าคิดไม่ออกก็ไม่เป็นไร” ซามินต์ถอนหายใจอีกครั้ง “เสื้อผ้าของนายที่ฉันส่งไปซักด่วนเสร็จแล้ว ฉันทิ้งไว้ในห้องน้ำ นายเข้าไปอาบน้ำอาบทำซะ แล้วเราค่อยออกมาคุยกันอีกที”

“คุย? คุยเรื่องอะไร” โลกแกนเล็กคิ้วสงสัย ขณะที่หมอสาวกลอกตามองเพดาน

“คุยว่าเราจะเอาอย่างไรกับนายต่อไป”

“อ้าว ผมอยู่ที่นี้ไม่ได้หรอก”

คำถามซื่อๆ ทำให้ซามินต์เกือบอ้าปากค้าง หาคำต่อเกือบไม่ถูก... คิดสยายซาร์ม เธอเคยเป็นนักเรียนแพทย์เกียรตินิยมเชียวนะ เรื่องแค่นี้ต้องคิดให้ออก!

“เราจะคุยเรื่องนี้กันหลังนายอาบน้ำ” คุณหมอสาวต่อรอง ซึ่งเป็น
ข้อต่อรองคล้ายกับที่เธอเคยใช้หลอกเด็กดีที่โรงพยาบาล

กระนั้นโลแกนกลับติดตัวลุกขึ้นอย่างไม่อึดอัดพร้อมรอยยิ้มที่
ทำให้หนาวหนาวๆ บนใบหน้าเขากระตุกตุกติก ไม่น่าเชื่อว่าชายหนุ่มจะ
สูงกว่าเธอเกือบสี่สิบเซนติเมตรเมื่อยืนตัวตรงๆ

“โอเคครับ แล้วห้องน้ำไปทางไหนล่ะคุณหมอ”

“ออกประตูไปแล้วเลี้ยวซ้าย อยู่ติดกับห้องครัว อ้อ...โกนหนวดด้วย
นะ ฉันจะได้มีรูปนายไว้ยืนยันกับตำรวจเวลานายยกเค้านบ้านฉัน”

“ยกเค้านคืออะไร”

“เอาเป็นว่าโกนหนวดเถอะ” ซามินต์ถอนหายใจอีกครั้งอย่าง
เหนื่อยจิตเหนื่อยใจ

โลแกนพยักหน้าหงิกๆ แล้วเดินจากไป

หลังจากจัดการงานในครัวอีกเล็กน้อย หญิงสาวก็เดินไปนั่งบน
โซฟานุ่มๆ ที่กวาดเอาหนังสือพิมพ์ออกแล้ว พร้อมคิดทบทวนไปด้วย...
คุณก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้แม้แต่ตอนที่เธอจะอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันกับผู้ชาย
แค่สองต่อสอง ประการแรกคือเขาเป็นใคร มาจากไหน เป็นโจรหรือเปล่า
เธอก็ไม่รู้ ประการที่สองคือเธอเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว หากเกิดอะไรขึ้นใน
คราวคับขัน จะไปขอความช่วยเหลือจากใคร แค่เหตุการณ์เมื่อครู่ก็แทบ
หัวใจวายตายเพราะความตกใจ ไม่ต้องพูดถึงเลยถ้าเขาคิดปล้ำเธอขึ้นมา
จริงๆ

ซามินต์ขยับแว่นกรอบบางบนดั่งอย่างหงุดหงิด ปกติเธอไม่ใช่ผู้
หญิงที่จะมานั่งกังวลเรื่องไร้สาระแบบนี้ จริงอยู่ที่เธอเป็นคนจิตใจดี (ตาม
ที่คนอื่นเชื่อกันว่ามา) แต่มิใช่เพราะความใจดีหรือที่ทำให้เธอต้องมาตกที่นั่ง
ลำบากเช่นนี้ เขาอาจถูกมาเฟียตามล่าถึงมีสภาพเช่นนั้น หรือที่จริงแล้ว
อาจเป็นพวกสืบแปดมงกุฏ...หรือร้ายกว่านั้น

“ขมวดคิ้วมากๆ ระวังตีนกาจะขึ้นนะครับคุณหมอ”

ภาษาอังกฤษสำเนียงจีนหูต้งขึ้นข้างหลังจนซามินต์สะดุ้งเป็นรอบที่เท่าใดไม่ทราบของวัน เธอหันขวับเตรียมจะต่อว่าที่เขาอยู่ใกล้ๆ แบบไม่ให้สัมให้เสียง แต่แล้วก็ต้องชะงัก

โลแกนสวมกางเกงยีนขาตรงตัวเก่าที่บัดนี้ทำความสะอาดเรียบร้อย แต่กลับไม่ยอมสวมเสื้อ ปล่อยให้กล้ามเนื้อที่เรียงตัวสวยบนหน้าท้องราวกับนายแบบในนิตยสารแพชชั่นยุโรปและโรชนสีอ่อนรำไรเรียงลู่ขึ้นมาจากขอบกางเกง...หรือพูดให้ถูกต้องคือเรียงกันจนหายลับเข้าไปในขอบกางเกง เดินพุ่งออกมาทิ่มหน้าทิ่มตาสาวโสดผู้ไม่เคยอยู่ร่วมห้องกับชายคนใดมาก่อน

แพทย์สาวอยากจะกรี๊ดร้องอืดๆ ในลำคอเพราะความเขินอาย แต่ในขณะที่เดียวกันก็ขมจิตสำนึกแบบวัยรุ่นสาวผู้หิวกระหายผู้ชายหุ่นดีลงไปด้วย ใช่ว่าเธอไม่เคยเห็นเรือนร่างของผู้ชาย แต่นี่เป็นที่รโหฐาน บรรยากาศต่างจากโรงพยาบาล และหุ่นเขาก็น่ากินเสียนี้กระไร เธอได้สายตาสั้นมองผ้าขนหนูสีขาวที่ชายหนุ่มกำลังใช้เช็ดผมเปียกหมาดจนยุ่งยี้ แล้วลอบกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอเมื่อเห็นว่าเขาเอาผ้าขนหนูของเธอมาใช้ และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมา ซามินต์ก็ใจกว้างแบบที่ไม่เคยคิดเลยว่าจะเกิดขึ้นกับตัวเอง

นัยน์ตาคมเข้มของโลแกนช่างมีเสน่ห์ทางเพศรุนแรงที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นจากบุรุษเพศ...หางตาของเขาเรียวเฉียงขึ้นแบบพระเอกเจ้าเล่ห์ในหนังหว่องกาไวยุคเก่า ดุตัน และดิงดูด ไม่เข้ากับริมฝีปากหยักสีสดที่ยิ้มร่าใสซื่อเลยแม้แต่น้อย จมูกโด่งเป็นสัน ช่างรับกับคิ้วที่โก่งหนาอย่างร้ายกาจ กรามแกร่งเกลี้ยงเกลาปราศจากเครารุงรังให้ระคายตา เผยให้เห็นผิวเนียนสะอาดแบบที่ผู้หญิงยังต้องอิจฉาตาลุกเป็นไฟ

เหนือสิ่งอื่นใด แม้ใบหน้าของเขาคล้ายคลึงกับคนจีน แต่ก็ไม่ใช่ มีความเป็นยุโรปปนอยู่ในนั้นอย่างลงตัวที่สุด เขาหล่อแบบที่ซามินต์คิดว่านับตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเจอผู้ชายหล่อเช่นนี้มาก่อน หรือต่อให้เจอก็ต้องไม่ใช่ตัวเป็นๆ ที่มายืนใช้อากาศหายใจร่วมกันเช่นนี้แน่ๆ และเขาช่างเป็น

ไ้ตัวแสบเวลาที่ยิ้มชวนละลายแบบนี้!

“ผมก็ตกใจหน้าตัวเองเหมือนกันหลังโกนหนวดเสร็จ...” โลกแกนยิ้ม
อวดฟันสวยเป็นระเบียบ พลังกาแก่ที่มีสีระเรื่อเบาๆ “อย่าจ้างผมแบบ
นั้นสิครับคุณหมอ ผมเขินนะ”

ซามินต์ได้สติ รีบเสมองไปทางอื่นพร้อมถามตะกุกตะกัก ก่นด่า
ความไม่ประสาของตัวเองในใจไปด้วย “นาย...ทำไมไม่ใส่เสื้อ”

“ผมทำเสื้อเปียก เลยตากไว้ในห้องน้ำ...” เขาอธิบายง่ายๆ นำผ้า
ขนหนูขึ้นมาอีกรอบ “ไม่ได้หรือครับ คุณเป็นหมอไม่ใช่หรือ ผมนึกว่า
คุณน่าจะชินแล้ว”

ก็เขาดูดีกว่าคนไข้ที่เธอเคยตรวจมาตั้งเยอะ...โอ๊ย! ไม่เอาน่า ตั้ง
สติหน่อยยายซาร์ม

“ฉันทนหมอดีก!” คุณหมอสาวตัดบท โบกหน้าขึ้นสั่งจัด “ไม่ใช่หมอ
แบบ...โอ้! ช่างมันเถอะ รีบๆ นั่งลง เราจะได้เริ่มคุยกันเสียที!”

โลกแกรีบเดินอ้อมโซฟามา นั่งว่องไว ยิ้มไปด้วย
และนั่นจะเป็นรอยยิ้มที่ซามินต์ต้องลงความเห็นในภายหลังว่าเธอ
โกธเขาไม่ลงจริงๆ...แค่เขายิ้มแบบนี้เท่านั้นเอง

สถาพรบุ๊คส์

2

“นายรู้ใช่ไหมว่านายอยู่ที่นี้ไม่ได้” ซามินต์เอนหลังพิงผนังโซฟา ยกขาขึ้นนั่งไขว่ห้างและเอียงอย่างไม่อ้อมค้อมกับชายหนุ่มลึกลับที่ นั่งขัดสมาธิตาแป๋วอยู่บนพุก แม้เธอจะรู้สึกผิดมากเท่าไรก็ตามที่ต้อง ขับไล่ไสส่งเขาไป “ฉันเป็นผู้หญิง อยู่ตัวคนเดียว คงไม่เหมาะทำอะไรถ้า จะมีผู้ชายมาอยู่ด้วย”

โลแกนเพิ่งพิศดวงหน้าหวานที่เขาไม่ทันได้พิจารณาก่อนหน้านี้... ขณะที่แพทย์สาวอธิบายเรื่องที่ไม่น่าสนใจสักนิดอย่างเคร่งเครียด ริมฝีปากอวบอิมสีฉ่ำของเธอก็ขยับขึ้นลงไปด้วย จนกระทั่งเธอเม้มปากเป็นเส้นตรงนั่นเองเขาจึงเดาได้ว่าเธอคงไม่ชอบให้เขามองปากเธอเท่าไรนัก

“แล้วคุณหมอมจะทำยังไงครับ ถ้าผมก้าวออกจากประตูห้องคุณไปแล้วผมจะต้องไปที่ไหนต่อ...” ชายหนุ่มละสายตาขึ้นมาสบตาโคกคุ้งามของเธอแทน นี่เป็นคำถามที่เขาเองก็อยากรู้คำตอบ “เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้างผมเองก็ไม่รู้ ถ้าเกิดผมเดินๆ ไปแล้วมีคนมาทำให้ผมเจ็บแบบตอนนี้ ถ้าพวกเขาตีหัวผม หรือถ้าผมโดนต่อย หรือ...”

“พอๆ” ซามินต์รีบตัดบทก่อนที่เขาจะทำให้เธอรู้สึกผิดไปมากกว่านี้ คำว่า ‘เจ็บ’ ของเขานั้นมีอิทธิพลต่อจิตใจด้านอ่อนโยนของเธออย่างเหลือเชื่อ และเป็นเรื่องน่ารำคาญที่เธอจะต้องยอมรับว่าสงสารเขาจริงๆ

โลแกนนั่งเงยบ มองเธอด้วยแววตาใสเป็นประกายราวกับเด็ก ไม่มี
เล่ห์เหลี่ยมแบบผู้ชายที่เธอเกลียดอยู่ในนั้น... ไซ้! ซามินต์เกลียดผู้ชาย ยิ่ง
เป็นผู้ชายประเภทตลบตะแลงหวังจะพันผู้หญิงทำเดี่ยวเธอยิ่งเกลียด ชีวิต
นี้แพทย์สาวคิดว่าตนเองข้องเกี่ยวกับผู้ชายมามากพอจนไม่อยากจะเจอ
ต่อไป แต่ก็ทำไม่ได้ และเขาก็กำลังรอให้เธอพูดต่อ

หญิงสาวครุ่นคิดขณะเอ่ยต่ออย่างเคร่งเครียดกว่าเดิม “ถ้าฉันจะ
ส่งนายให้ตำรวจ...”

“แล้วตำรวจจะทำยังไงกับผมครับ”

พากันเงยบไปอีกเมื่อทั้งคู่หาคำตอบไม่ได้ ซามินต์ขยับแว่นเข้าที่
ในขณะที่โลแกนหัวเราะน้อยๆ

“ตกลงให้ผมอยู่ที่นี้ได้ไซ้ไหมครับ”

“ไม่ได้! ฉันไม่ชอบผู้ชาย” แพทย์สาวโต้กลับทันควัน แสร้งทำตา
ขวางใส่เขา แต่โลแกนยังหัวเราะว่าราวกับเรื่องนี้เป็นเรื่องมหัศจรรย์เสีย
เต็มประดา ลักยิ้มบนแก้มเขาช่างอันตรายต่อหัวใจและสายตาอย่างยิ่ง
สวรรค์โปรด ตอนที่เธอเก็บเขามา ไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่าเขาจะ
เป็น ‘ไอ้ตัวแสบที่หล่อเหลา’ ถึงเพียงนี้!

ซามินต์เบนสายตาหลบ บังคับตนเองไม่ให้หลงรอยยิ้มที่ไม่รู้ว่าเส
แสร้งแกล้งทำหรือไม่ เป็นโชคร้ายของเธอหรือไงกันนะ ไซ้สิ เธอเองนั่นละ
ที่หาหาใส่หัว หากเปรียบเทียบกับสุภาษิตแก้วง่ำทำหาเสี้ยนแล้ว ไอ้ที่ดำ
ทำเธอคงเป็นไม้เสียบลูกชิ้นเสี้ยนมากกว่า!

“แล้วคุณหมอก็เกลียดผมหรือครับ”

“ไซ้” เธอตอบทันที

“งั้นผมยอมเป็นแต่ก็ได้” โลแกนแสร้งสะบัดมือกรีดกราย ส่ง
สายตาปิ้งๆ จนซามินต์คิ้วกระตุก

“นี่นาย ฉันซีเรียส”

ชายหนุ่มทำหน้าแข็ง เกาหัวแกรกๆ ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ตอนที่มอง

ออกไปนอกหน้าต่างก่อนอาบน้ำ เขาคลับคล้ายคลับคลาว่าจจะรู้ว่าที่นี้คือ
ที่ไหน แต่ก็ยังนึกไม่ออกอยู่ั่นเอง สงสัยว่าเขาต้องออกไปจากที่นี้จริงๆ
เสียแล้วกระมัง เดินๆ ไปความทรงจำอาจจะกลับมาก็ได้

ซามินต์มองหน้าเขาอย่างพินิจพิเคราะห์ แน่นอนว่าความคิดเกือบ
จะทั้งหมดของเขาฉายชัดทางแววตา...เหมือนลูกหมาชะมัด และถึงเธอจะ
เกลียดผู้ชาย แต่เธอก็รักสัตว์ พิโธ! มันใช่ประเด็นเสียที่ไหนล่ะ หญิงสาว
คว่ำหมอนอิงมากอดอย่างว่าวุ่น นึกถึงความเป็นไปได้ที่จะรับเพื่อนร่วม
ห้อง

โธ...ไม่นะ เธอกำลังจะใจอ่อน และนั่นไม่สมควรเกิดขึ้น เขาไม่ควร
อยู่ที่นี้ เพราะที่นี้ไม่ใช่ศูนย์สังคมสงเคราะห์ที่จะรับคนไม่รู้เรื่องรู้ราวมาอยู่
ฟรีๆ... ค่าอาหารสำหรับสองคนในหนึ่งสัปดาห์เท่าไรกันนะ

ไม่ๆ หยุดคิดเรื่องพรรคนั้นเดี๋ยวนี้เลยยายซาร์ม
และเมื่อโลแกนเริ่มส่งสายตาอ่อนหวาน เธอก็แทบจะปาหมอนใส่
เขา...ผู้ชายอะไรอย่างนี้ เกิดมาไม่เคยพบเคยเจอ ข้าเขายังความจำเสื่อม
และเธอก็ไม่ใจแข็งพอที่จะส่งเขาไปหาตำรวจเพื่อมารับการสอบสวน
หรืออะไรที่แย่กว่านั้น...

บ้าจริง! ความคิด ความรู้สึก และมโนภาพของเธอขัดแย้งกันไป
เสียหมด

“เฮอะๆ” คุณหมอสาววางหมอนลงที่เดิม พยายามระงับความ
คิดอันสับสนอลหม่านในหัว เธอยึดหลังตั้งตรงเรียกความมั่นใจให้แก่การ
ตัดสินใจของตนเอง และตอบเขาไปด้วยเสียงดังฟังชัด “นายจะอยู่ที่นี้
ก็อยู่ จนกว่าเราจะตกลงได้ว่าเราจะเอาอย่างไรกับนาย แต่นายห้ามวุ่นวาย
กับฉัน ห้ามเข้าใกล้ฉัน และห้ามทำตัวมีปัญหา เข้าใจไหม!”

โลแกนพยักหน้าหงึกๆ แล้วคลี่ยิ้มสดใสราวกับพระอาทิตย์ออกมา
ดั้งเดิม

“เข้าใจครับ โชคดีไปที่คุณหมอบอกว่าเกลียดผู้ชาย ผมนึกว่าคุณ

หมอมีแฟนแล้วเสียอีก ผมเลยอยู่ด้วยไม่ได้ แต่ผู้หญิงขี้มียากอย่างคุณหมอมจะมีแฟนได้ยังไง ผู้ชายคงกลัวจนแผ่นหายหมด”

คราวนี้ชามินต์ป้าหมอนใส่เขาจริงๆ เพราะคำสัพยอกหยอกล้อตีสุนัขที่ไม่ชวนขำแม้แต่นิดเดียว และหากไม่คิดว่าเธอไม่ยอมมานั่งทำแผลให้ผู้ชาย แจกกันที่กึ่งอยู่แถวนั้นคงจะลอยตามไป

“ถ้าขึ้นนายพูดเรื่องนี้อีก ฉันจะจับนายโยนออกไปตรงระเบียบง!”
หญิงสาวขู่เสียงเข้ม

“อย่างนะ ถ้าผมตายแล้วใครจะมีแฟนก่อนคุณหมอม”

โลแกนรับหมอนพร้อมๆ กับหัวเราะเสียงระรื่น

“ใครจะรู้ นายอาจจะมีภรรยาสุดที่รักอยู่ที่บ้านแล้วก็ได้ แล้วนายก็หนีออกมา บังเอิญตกท่อหัวฟาดถึงขยะจนสลบไป”

คราวนี้หนุ่มความจำเสื่อมเงยไป และมีสีหน้าครุ่นคิด “จริงหรือคุณหมอม”

ชามินต์เอาหมอนอีกใบฟาดเข่าอีกที แล้วลุกหนีไปพลางขี้มสะใจ โลแกนตะโกนประท้วงไล่หลังให้เธอกลับมาต่อให้จับ แต่แพทย์สาวพุ่งเข้าห้องนอนและกระแทกประตูปิดตามหลัง

ดีแล้ว ขี้มเป็นทองไม่รู้ร้อนอยู่ได้ หัดคิดมากเสียบ้าง ให้เธออุ่นวายใจอยู่คนเดียวได้ไง ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด!

ชามินต์ถอนหายใจแรงๆ เอนศีรษะพึ่งประตูไม้เย็นเยียบ ไม่สนใจเสียงบ่นอแงที่ยังดังอยู่ข้างนอก นี่เป็นครั้งแรกที่ไม่อาจหาเหตุผลให้การกระทำของตนเองได้ มันทำให้เธอหงุดหงิด รู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง และที่แย่ที่สุดคือเธอเพิ่งรับผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาอยู่ในบ้าน

ถ้าทำตัวมีปัญหามากกว่านี้แม้แต่นิดเดียวนะ แม่จะเด็ดหัวส่งไปกลางดงมาเพี้ยเลยคอยดูสิ

หล่อ นพบเขา นอนเปียกปอนอยู่ในตรอกโกโรโกโสแห่งหนึ่งใจกลางฮ่องกง
เสื่อกันหนาวสีขาวของเขาแฉะชื้น เปื้อนโคลน และย้อมไปด้วยเลือด
ตอนที่หล่อ นเก็บเขามา นึกว่าเขาเป็นเพียงคนจรจัดสกปรก
ที่ไหนได้...พอจับอาบน้ำดีๆ แล้ว

เขากลับหล่อ นยิ่งกว่าดารานั่งชื่อดังบางคนเสียอีก!

แต่ปัญหาคือ เขาทำอะไรไม่ได้เลย...นอกจากชื่อตัวเอง

ชายคนนั้นปล้นหัวใจหล่อ น ช่วงชิงจูบแรก และหายตัวไปอย่างลึกลับ

โชคชะตาช่างเล่นตลก...เมื่อหล่อ นกับเขาพบกันอีกครั้ง

เขากลับจำหล่อ นไม่ได้แม้แต่น้อย...

สถาพรบุ๊คส์

สาระ สนุก สุขใจ

สถาพรบุ๊คส์

www.satapornbooks.com

สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-00-1403-3

9 786160 014033

ราคา 280 บาท